

Blasfemia (1a Part)

Un relat de: [Akeron343](#)

Era una persona discreta. Seguia les pautes marcades. Anava a les cerimònies amb la puntualitat i la formalitat requerides, vestida amb la senzillesa i els colors que s'esperaven d'ella. Tenia l'actitud submissa, retinguda, humil, sempre amb els ulls abaixats i les mans plegades al davant, tal com l'havien educada, tal com havien fet els seus pares, tal com havien fet els seus avis, i segons li deien, el seu poble des de l'inici dels temps "de la llum".

S'esforçava per creure, per encabir al seu cor la joia de la fe, unia la seva veu amb força als cants de lloança al demiürg, es desfeia per ser una peça perfecta de la comunitat, volia sentir i viure la il·luminació. Escoltava devotament els salms, els consells i les advertències del sacerdot per tal de no desviar-se del camí... i volia absorbir-los, integrar-los a la seva ànima, però dins seu, un neguit, una sensació estranya, la intuïció que quelcom no encaixava existia allà amagada, colgada sota capes d'aprenentatges i dogmes, una sensació que lluitava per reprimir, per anihilar, però que amargament subsistia i s'arrapava amb urpes fredes i cruels a la part més profunda del seu esperit, al racó més amagat de la seva ment.

La major part del temps, aconseguia reprimir-la, oblidar-la, ignorar-la, amb eficiència, amb control... amb una por abismal i fosca. Però als moments que abaixava la guàrdia, que no tenia la ment ocupada amb les tasques quotidianes que s'esmerçava a fer amb diligència, aquella llavor traïdora treia el caparró del seu confinament i li esgarrapava l'advertència que seguia viva dins seu. Quan s'adonava d'això, es sentia bruta, es sentia diferent, malalta, indigna, infectada, impura.

Algunes nits quan la foscor embolcava el món, el silenci glaça la voluntat i ens quedem orfes i nus davant la nostra consciència, els nostres neguits i les nostres tristors, ella es desesperava per ser "normal", es col·lapsava tot intentant entendre perquè la seva ment s'entestava a equivocar-se d'aquella manera, i acabava ofegada per la por i la confusió. Es plantejava llevar-se la vida, per finir d'una vegada el llarg martiri, o bé explicar-ho a algú i demanar ajuda, tot i que no sabia a qui demanar-la.

Tenia molta por. Una por angoixant, atàvica, la bloquejava com si les generacions ancestrals dels seus avantpassats l'estiguessin jutjant, l'assenyalessin amb els seus dits ressecs, entumits, momificats, esperant a enfonsar les seves dents glacials, espectrals, inhumanes a la carn corrupta del seu cos infectat per la traïció. Però en néixer el nou dia tot tornava a començar, la roda continuava girant i ella, atrapada, només encertava a seguir el camí marcat, a repetir les tasques, rutines i protocols que la societat li havia assignat, a tenir la vida que li permetien tenir, arrossegant els peus per l'insofrible càrrega d'indignitat que la torturava.

Aquell racó del cervell, aquella veu malèfica, aquell terrorífic esperit que l'havia posseïda li continuava mostrant l'error, com de gran era la contradicció de les pregàries i les prèdiques, amb els actes dels sacerdots i els poderosos, com de gran era l'absurditat de l'existència d'aquell demiürg màgic, omnipresent, omnipotent, a voltes aterrador i a voltes lluminós, que els exigia obediència cega al sacerdot i al cabdill a qui ell havia triat per guiar el seu poble.

Volia escapar, fugir, alliberar-se de tot allò, de la culpa, de la por, de la seva vida. Mirava l'horitzó a cada posta de sol, les muntanyes altes, majestuoses, esblanqueïdes de neu, protectores de "tots els mals exteriors", amenaçadores, implacables. Volia travessar-les i oblidar qui havia estat fins aquell moment, i renéixer lliure o morir intentant-ho.